

AGARTHA, CIVILIZATIA DIN CENTRUL Pamantului

Tara de dincolo de Poli

Totdeauna mă uimește faptul că, deși lucruri despre care am fost învățați că sunt adevărate se dovedesc mai târziu ca fiind false, unii dintre noi rămân "blocați" pe ideea veche, greșită. Majoritatea dintre noi acceptăm ca adevărate lucrurile despre care suntem învățați, doar pentru că toată lumea crede în ele. Dacă îndrăznești să "mergi împotriva curentului", dacă pui la îndoiala veridicitatea axiomelor trâmbițate oficial, cel mai adesea te alegi cu epitete specifice. De exemplu, dacă ieși din tiparele religioase, atunci ești numit "sectant"; dacă ai o altă părere decât cea oficială despre ordinea științifică, ești categorisit ca "visător" - în cel mai bun caz; dacă nu ești de acord cu părerile politice, devii extremist, neo-nazist, comunist; Societatea noastră are câte o etichetă pentru fiecare tip de nonconformism.

Știința ne spune unde sunt polul nord și polul sud: acolo unde toate meridianele se întâlnesc într-un singur punct, adică la pol. Și totuși, nu este curios faptul că până acum, nici-o expediție nu a reușit să ajungă până la poli? Studiind mostre din scoarța pământului luate de la diferite adâncimi, putem spune că amantul este solid - cel puțin până la anumite adâncimi. Mai știm că temperatura straturilor interne ale Pământului crește odată cu adâncimea - cel puțin până la nivelul la care s-a ajuns. De aceea, cu toții presupunem că Pământul este plin, până chiar și în mijlocul lui. Vă rog să rețineți: presupunem.

Azi se presupune că formarea planetelor duce invariabil la acest model de "planetă plină", ca o sferă solidă. Astronomii și fizicienii cred că gazele se condensează gradat până ce se ajunge la forma de sferă solidă. Cu toate acestea, există și alte posibilități. Pun pariu că nu le cunoașteți. Un studiu simplu al forței centrifuge ar putea să ne învețe pe toți o nouă modalitate de formare a Pământului. Cu toții suntem de acord că planeta se învâрте în jurul axei sale (așa se succed zilele și nopțile). Cate Malone, autor al unui interesant articol intitulat "Pământul gol" (în sensul că nu este plin), arată că "forța centrifugă determină forma ușor turtită (la poli) a planetei" (care deci nu este o sferă perfectă). Ca să vedem procesul de formare a planetei, ne îndreptăm atenția asupra mașinii de spălat cu storcător centrifugal. Rufele din centrifugă (care pentru viitoarea planetă sunt de fapt gazele și particulele solide și lichide) sunt aruncate spre exterior așa încât centrul rămâne gol. Centrul nu se mișcă. Așa cum Pământul nu s-a oprit niciodată din rotația sa, la fel această mașină de spălat nu încetează să se rotească. Ce se întâmplă deci cu toate rufele din centrifugă dacă mașina nu se oprește niciodată? Se vor înghesui spre centru ca să umple golul format? Niciodată. Vor continua să rămână la periferie, iar centrul va fi gol.

Multe popoare păstrează încă în folclor legende despre ființe din interiorul Pământului, așa cum este cazul marilor insule paradisiace din nord prezente în obiceiurile populare scandinave, sau al poveștilor despre elfi, troli, pitici și giganți din folclorul Rusiei și al eschimoșilor. Toate acestea ne arată faptul că ideea unui Pământ gol nu este deloc nouă. În anul 1909, ghizii eschimoși folosiți de amiralul Peary în expediția sa credeau că scopul călătoriei era descoperirea "marelui popor" din nord, din care ei s-au format. Există nenumărate anomalii sau situații ciudate în toate înregistrările primilor exploratori care s-au aventurat în Arctica sau Antarctica. Majoritatea celor care au pornit spre nord, în secolul 19, descriu mări de apă dulce și o climă mai caldă cu temperaturi obișnuite, pe măsură ce înaintau spre pol. De asemenea, se fac referiri la nori de praf, zone întinse de zăpadă în care au găsit polen, păsări și animale care migrează spre nord pentru iarnă, iar în blocurile de gheață au găsit vegetație și chiar mamifere - considerate dispărute (cum este mamutul) - înghețate. Chiar și aisbergurile sunt anomalii pentru că sunt făcute din apă dulce în zone în care

cantitatea de precipitații este sub 5 cm anual. Descoperirile făcute de dr. Frederick Cook și amiralul Peary în 1908 și 1909 au fost considerate neconcludente. Nu s-a putut demonstra că vreunul dintre ei au ajuns la polul nord.

Așa cum afirmă dr. Raymond Bernard în cartea sa "Pământul gol", o asemenea confirmare este cu adevărat imposibilă. Este deja cunoscut pentru toată lumea că polii magnetici nu coincid cu polii geografici. Dacă Pământul ar fi plin, atunci aceștia ar coincide. Aceasta diferențiere evidentă între polii magnetici și cei geografici nu poate fi explicată de modelul Pământului plin, ca o sferă solidă. Explicația devine însă clară dacă avem în vedere existența deschiderilor polare (adevărate găuri în crusta planetei) care fac posibilă poziționarea polilor magnetici undeva spre marginea acestor deschideri, așa cum este în realitate.

În imaginea alăturată (realizată de satelitul ESSA-7 la 23 noiembrie 1968) se vede foarte clar deschiderea de la Polul Nord (în centrul imaginii). Bernard afirmă că motivul pentru care nimeni nu a ajuns până acum la polul nord sau sud este unul simplu. "Polii magnetici și cei geografici nu coincid pentru că polii geografici se afla "în spațiu" și nu pe suprafața planetei". Aceasta datorită deschiderilor de la poli.

Cele mai recente expediții care au mers până dincolo de polii magnetici și care au fost date publicității au fost conduse de amiralul Richard E. Byrd (din Marina SUA) în 1947 și 1956. Ca și celelalte expediții conduse de Byrd (din anii 1930), acestea au rămas învăluite în mister. În jurnalul de bord și înregistrările radio de comunicare cu echipa sa, amiralul Byrd declara în 1947 că a ajuns într-o altă lume, aflată dincolo de polul nord geografic. În timpul expediției din Antarctica din 1956, s-a declarat la diverse posturi de radio din SUA că "pe 13 ianuarie, câțiva membri ai echipei americane au realizat un zbor de 4320 km de la baza McMurdo Sound (aflată la 640 km vest de Polul Sud și au survolat o zonă aflată la 3680 km dincolo de pol". Iar pe 13 martie 1956, Byrd declara public că "această expediție a descoperit un nou tărâm". Mulți americani își amintesc cu emoție declarațiile de presă de după expedițiile amiralului Byrd. Încoronat ca cel mai mare explorator al lumii, declarațiile lui Byrd despre noul tărâm au trezit un mare interes general. Dar, la fel de repede, orice informație despre Byrd a dispărut. La radio nu se mai făcea nici-un fel de comentariu, așa încât, la scurt timp, subiectul a dispărut din atenția publicului. Oare amiralul Byrd chiar descoperise un nou tărâm? Un tărâm care să confirme o altă viziune asupra planetei decât cea oficială?

Extras din jurnalul Amiralului Byrd

Aceasta este o transcriere a jurnalului aflată pe o bandă audio și a fost obținută de la "Hollow Earth Society" din Australia.

"Trebuie să scriu aceste rânduri în secret și fără lumină. Este vorba despre zborul meu în Arctica din 19 februarie 1947. Există situații când omul trebuie să accepte ascunderea adevărului. Nu am libertatea de a face cunoscută următoarea relatare pe care o scriu acum. Probabil că nu va ajunge niciodată la ochii publicului, dar eu trebuie să-mi fac datoria pentru ca cineva să poată citi aceste rânduri, atunci când va veni timpul. Să sperăm că lăcomia unora care-i exploatează pe ceilalți nu va sta în calea adevărului."

Jurnal de bord - tabăra arctică, 19 februarie 1947

"Dedesubt, peste tot numai gheață și zăpadă. Am observat o ușoară colorație spre galben. Este dispersată după un model liniar. Modific direcția de zbor pentru a observa mai bine această colorație. Există de asemenea și o nuanță roșu-purpurie a ghețurilor. Am încercuit această zonă de două ori și am revenit la direcția inițială. Am verificat din nou poziția avionului la tabăra de bază. Am transmis mai departe îngrijorarea mea în legătură cu ciudatele nuanțe ale zăpezii de sub mine. Atât compasul magnetic cât și giroscopul încep să tremure și să se zdruncine. Nu mai putem să ne conducem după aparatele de zbor. Măsoz direcția folosind compasul optic (după soare) și totul pare în regulă. Manetele de control răspund foarte greu la comenzi, se mișcă foarte încet. Nu se mai văd însă ghețuri. În depărtare se disting munți. Au trecut 29 de minute de zbor și acum se văd foarte clar munții, nu este o iluzie. Nu am mai văzut astfel de munți, sunt foarte mici. Schimb altitudinea la 900 metri. Întâlnesc iarăși turbulențe puternice. Trecem peste micii munți și continuăm spre nord. Dincolo de munți se vede un mic râu. O vale prin mijlocul căreia curge un râu. Nu ar trebui să existe aici nici-o vale înverzită. E ceva anormal în toată povestea asta. Ar trebui să vedem numai gheață și zăpadă. Din lateral se văd păduri pe versanții munților. Instrumentele au luat-o razna. Giroscopul se învâрте înainte și înapoi fără nici-o regulă".

Reduc altitudinea la 425 de metri și fac un scurt viraj la stânga ca să văd mai bine valea de sub mine. Este verde și are iarbă deasă. Lumina de aici pare diferită. Nu se mai vede soarele. Mai facem un viraj la stânga și punem ochii pe un fel de animal mare aflat în vale. Pare că este un elefant. Ba nu, seamănă mai mult cu un mamut. Este incredibil, și totuși se află chiar aici. Reduc altitudinea la 300 de metri și iau binoclul ca să vad mai bine animalul. E clar - un mamut. Raportez acest lucru la tabăra de bază".

"Dau peste și mai multe dealuri înverzite. Termometrul exterior indică o temperatură de 23 grade Celsius. Ne continuăm zborul. Acum sistemele de navigare par în regulă. Nu pot să cred! Dau să contactez tabăra de bază. Aparatul radio nu funcționează. Peisajul este mult prea nivelat decât în mod normal. În fața vedem ceea ce pare un oraș! Este imposibil!!!"

"Avionul pare foarte ușor și se clatină. Sistemul de navigare refuză să funcționeze. Dumnezeu, din lateral și din spate se apropie nave ciudate! Au forma de disc și parca radiază ceva din ele. Sunt atât de aproape încât le văd însemnele!"

"Este un tip de swastika. Fantastic! Unde ne aflăm de fapt? Ce s-a întâmplat? Încă o dată verific sistemul de navigare. Nu răspunde nici acum. Suntem prinși într-un fel de "plasă" invizibilă. Din aparatul de radio se aud pocnete și apoi se aude o voce în engleză cu un ușor accent nordic sau germanic. Mesajul este: "Bine ai venit Amirale pe domeniul nostru. Te vom ateriza în exact șapte minute. Relaxează-te, ești pe mâini bune"."

"Îmi dau seama că motoarele avionului nostru s-au oprit. Avionul este controlat din afară și acum ia un viraj. Acum începe faza de aterizare și avionul coboară ca și cum ar fi într-un lift invizibil. La atingerea solului avionul abia tresare. Fac o ultima însemnare în jurnalul acesta de bord. Se apropie de avion câțiva bărbați. Sunt înalți și au părul blond. În depărtare se vede un oraș din care pulsează raze de lumina de culorile curcubeului."

"Nu știu ce se va întâmpla acum, dar nu văd nici-un fel de arme la cei care se apropie de noi. Aud o voce care îmi spune pe nume (cu accent german) și-mi cere să deschid trapa avionului. Mă conformez."

Aici se termină jurnalul amiralului Byrd. Ceea ce urmează a povestit [amiralul Byrd] din memorie pentru că nu a mai scris în jurnal restul experienței sale - și veți vedea de ce. Pe scurt, iată ce s-a mai întâmplat în continuare:

1. Byrd și ajutorul său de radiocomunicații, care se află cu el în avion, au fost luați și duși spre orașul luminos care părea că este făcut din cristal.
2. La sosire, cei doi sunt separați iar Byrd este luat pentru a se întâlni cu "Stăpânul" care l-a informat că a ajuns în "lumea dinlăuntru" și că să nu-i fie frică - mai târziu îl vor duce înapoi la suprafața planetei.
3. "Stăpânul" i-a declarat lui Byrd: "Ne-ați trezit interesul atunci când ați detonat primele explozii atomice de la Hiroshima și Nagasaki în Japonia. Chiar în acele momente alarmante ne-am trimis vehiculele zburătoare (flugelrads - germ.) la suprafața planetei ca să vedem ce ați făcut." A continuat să vorbească despre 1945 și a spus că au încercat să se întâlnească cu americanii dar au fost întâmpinați cu ostilitate. De fiecare dată când încercau, americanii trăgeau în ei și le atacau vehiculele.
4. "Stăpânul" a explicat ca "nu avem nici-un viitor dacă vom continua cu nebunia atomică... și că nu există nici-un răspuns în armele noastre, nici certitudini în știința noastră și că atunci când se va declanșa războiul cel mare, nu va mai exista nici-o floare pe pământ iar toate orașele omului vor fi nivelate, totul într-un imens haos."
5. După aceasta discuție despre cataclismele generate de om, Byrd și-a luat rămas-bun de la "Stăpân" și s-a întors la avion împreună cu ajutorul său. Imediat au fost duși la suprafața planetei în același mod în care au fost aduși. Ei aveau însă un mesaj de avertizare foarte clar despre calea omenirii. Un mesaj pentru noi.

11 martie 1947

După întoarcerea lui Byrd în SUA, a descris (ca la orice misiune) ceea ce s-a întâmplat pe parcurs și a adăugat în jurnalul său ceea ce urmează: " Tocmai m-am întâlnit cu o echipă de la Pentagon. Mi-am prezentat descoperirea și mesajul primit de la "Stăpân". Totul s-a înregistrat. Ei l-au contactat pe Președinte. Sunt reținut acum de câteva ore. Mai exact șase ore și 39 de minute. Sunt anchetat intens de către forțe ostile și o echipă medicală. E un coșmar. Sunt încarcerat sub strictă supraveghere conform celor mai înalte regulamente de siguranță internaționala ale SUA. Am primit ordin să nu divulg nimic din mesajul primit de la "Stăpân". Incredibil! Mi s-a reamintit că sunt militar și că trebuie să mă supun ordinelor."

24 decembrie 1956

"Ultimii ani de după 1947 nu au fost deloc buni. Aceasta este ultima însemnare în acest jurnal. În încheiere trebuie să spun că în toți acești ani am păstrat secret mesajul pe care l-am primit așa cum s-a ordonat, deși a fost împotriva valorilor și moralei mele. Acum presimt venirea unei lungi nopți pentru mine, dar acest secret nu va muri odată cu mine, ci va triumfa, așa cum adevărul triumfă totdeauna. Este singura speranță pentru omenire. Am văzut cu ochii mei și m-a făcut să devin liber. Mi-am făcut datoria față de acest monstruos complex militaro-industrial. De acum încolo lunga noapte despre adevărul Arcticii va lua sfârșit, soarele strălucitor al adevărului va răsări din nou, iar toți cei care se află în întuneric vor eșua în planurile

lor. Pentru că am văzut cu ochii mei acel tărâm de dincolo de poli, centrul marelui necunoscut". Amiralul Richard E. Byrd, Marina Statelor Unite. A fost atins Polul Nord?

O parte esențială a viziunii despre Pământul gol este absența Polului Nord. Nu este un punct pe suprafața sa, ci o întregă mare cu ape calde care conduce treptat spre interiorul Pământului. Poate părea foarte "obraznică" această afirmație, și poate că nu vă convine deloc, dar haideți să vedem câteva probe în acest sens.

Primul lucru demn de semnalat este faptul că busola o ia razna dincolo de cercul polar. Cel mai umil și renumit explorator norvegian, dr. Fridtjof Nansen, și-a pierdut încrederea în instrumentele sale în expediția lui către Polul Nord, și a recunoscut sincer că habar nu are unde se găsea în tot acest timp.

Februarie 1895

După ce a coborât din nava Fram, Nansen a luat-o spre nord - pentru a ajunge la pol - cu o sanie plină de provizii și s-a întors mai târziu prin Spitzbergen trecând prin Ținutul Franz Joseph. Din 29 martie 1895 până în primăvara anului 1896 Nansen a fost complet dezorientat! A admis că după ce a călătorit prin regiunile foarte reci, vremea s-a schimbat și s-a încălzit mult. Mai exact, temperatura creștea odată cu noile adieri ale vântului ce veneau dinspre nord. El spunea că odată soarele a devenit insuportabil de puternic! Nansen a făcut măsurători sonore ale apei și a descoperit că apa era din ce în ce mai caldă la adâncime. De unde venea această apă caldă? El a întâlnit animale care, după știința modernă, nu aveau ce căuta acolo. Pe 22 aprilie 1895, Nansen scrie: "Am fost foarte surprins ieri dimineață când am văzut urmele unui animal în zăpadă. Era vorba de o vulpe, și mergea înspre est. Urmele erau proaspete. Ce caută o vulpe aici? Erau semne clare că nu-i lipsea hrana. Eram în apropiere de țărâm? M-am uitat în jur, dar a fost ceață toată ziua și e posibil să fi fost aproape de țărâm fără să-l fi văzut. În orice caz: un mamifer cu sânge cald - la paralela 85! Înainte să ne îndepărtăm, am dat peste o altă urmă de vulpe care ducea în aceeași direcție cu prima. Nu pot să-mi dau seama cu ce se hrănesc animalele astea aici, probabil că au învățat să pescuiască crustacee din ochiurile de apă. Dar de ce să se îndepărteze de coastă? Asta mă intrigă cel mai mult. Au luat-o razna? Nu prea cred."

O alta sursă de informare este Marshall B. Gardner care a scris "O călătorie spre interiorul Pământului" în care îl citează pe dr. Nansen în legătură cu eschimoșii. Iată ce spune Nansen: "Eschimoșii spun că au venit din interiorul Pământului, dar locul exact nu au putut să-l numească atunci când au fost întrebați de norvegieni de unde vin". Gardner citează din al doilea volum scris de Nansen "În ceața nordului": "Deja am spus că numele norvegian Skraeling dat eschimoșilor probabil a fost utilizat la început ca să desemneze zâne sau creaturi mitice. Mai mult, atunci când islandezii au dat peste eschimoși în Groenlanda, i-au numit trol, care este un termen vechi ce desemnează diverse ființe supranaturale".

O poveste norvegiană

Willis George Emerson amintește în cartea sa biografică "Zeul de fum", o poveste norvegiană. Este vorba despre doi pescari, tată și fiu, care pescuiau cu barca lor în oceanul nordic. O furtună puternică îi aduce până la marginea deschiderii polare nordice. Era în 1829. Timp de doi ani, Olaf Jansen (fiul) povestește că au trăit în interiorul Pământului împreună cu locuitorii acelor tărâmur, care erau buni și curtenitori, înalți de 3,5 metri. Apoi Jansen a spus că au ieșit din interiorul Pământului pe la deschiderea sudică. Numele cărții vine de la faptul că Olaf a descris soarele

interior ca având o aparență difuză.

Tabloul complet

O descriere completă și corectă a planetei noastre este deci următoarea: planeta Pământ este ca un balon, ca o minge goală în interior, care are două deschideri polare având un diametru de 2300 km (aflate la nord și la sud) și care au marginile curbate ce fac posibilă trecerea de pe o suprafață pe cealaltă așa cum face o furnică când trece de pe o parte a frunzei - pe cealaltă. Grosimea peretelui planetar variază între 1.100 și 1.300 km, fiind mai mare spre poli. În centru se afla un soare interior cu un diametru de 1300 km care răspândește o lumină difuză.

Să examinăm fotografiile alăturate, care au fost realizate cu ajutorul sateliților la momente diferite de timp. Zona Polului Nord este marcată pe ambele imagini cu un dreptunghi roșu. Se observă foarte clar existența deschiderii polare, care nu poate fi confundată cu formațiunile noroase fiindcă este prezentă constant, în aceeași zonă și în aceeași formă, în ambele fotografii. Aceste dovezi foarte rare care au reușit să scape controlului strict impus de cei care au puterea mondială, arată că Pământul este în realitate gol. Acest adevăr nu mai poate fi ascuns.

O mulțime de lucruri vin în sprijinul acestui adevăr. De exemplu, când s-a stabilit ca o echipă de reporteri și cameramani britanici de la BBC să facă o vizită în Antarctica, ei s-au confruntat cu o serie de probleme. Deși planul inițial, întocmit cu grijă cu mult înainte, includea un zbor direct din Africa de Sud spre Antarctica (care includea și o survolare a așa-numitei "Zone de inaccesibilitate"), au trebuit să facă unele modificări de ultim moment. Au fost forțați să călătorească mai întâi spre America de Sud. Odată ajunși acolo, au descoperit că singurul zbor comercial care făcea curse spre Antarctica era operat de o companie americană, care transporta grupuri de 20 - 30 de persoane la baza americană McMurdo Station. Însă aceste zboruri se desfășurau numai în lunile de vară, iar atunci când - în sfârșit - au ajuns la bază, britanicii au fost tratați cu ostilitate de către americani!

Un alt fapt interesant este că, datorită "lipsei de sateliți" de deasupra Antarcticii, toate rapoartele și prognozele meteo pentru această zonă erau realizate de la baza americană McMurdo Station. Acesta este însă un mod clar de îngrădire a scurgerilor de informații și a posibilelor dovezi fotografice pe care un satelit aflat deasupra Polului Sud le-ar putea furniza, așa cum s-a întâmplat în cazul deschiderii polare de nord.

Dar monopolul american asupra Antarcticii a mers chiar mult mai departe. A fost semnat un recent acord între mai multe state interesate, ca să nu se înceapă nici-o prospecțiune geologică sau de altă natură în Antarctica, aceasta incluzând atât mineralele cât și petrolul.

Nenumărate dovezi vin și din Rusia unde se găsește aproape constant fildeș aparținând mamuților, mai ales în zonele nordice extreme situate dincolo de cercul polar. De sute de ani comercianții vând astfel de "relicve" care se pare că abundă în acele zone. Dar acest fenomen este legat de un altul, poate mai uluitor: mamuți întregi au fost găsiți congelați în blocuri de gheață în Siberia și alte regiuni situate dincolo de cercul polar. Unii dintre ei mai aveau încă în gură smocuri de iarbă verde.

Există astăzi dovezi care arată că acest perete al Pământului nu este solid și plin de

materie așa cum se spune, ci seamănă mai degrabă cu un parmezan plin de peșteri și tunele subterane care se interconectează; unele dintre aceste tunele conduc către lumea interioară, către interiorul Pământului. Nu pot să mă abțin și mă gândesc acum la celebra poveste a lui Jules Verne intitulată "O călătorie spre centrul Pământului" scrisă în 1864. Acolo este descris atât de clar acest lucru, încât parcă autorul cunoștea în detaliu acele realități. Trebuie să amintesc aici și uluitoarea similitudine între "povestea" aceluiași Jules Verne, "De la Pământ la Lună" (1865) și prima misiune americană spre Lună (Apollo 11 - 1969). Cele doua evenimente seamănă atât de mult încât aproape se identifică, deși se afla la o distanță de mai mult de un secol; datele furnizate de autorul francez în povestirea sa, coincid în proporție de 99 % cu cele ale misiunii americane. Ca să nu mai vorbim de uluitoarea poveste "20.000 de leghe sub mări" în care se prezintă primul submarin, Nautilus. Oare Jules Verne a avut acces la aceste adevăruri? Ipoteza coincidențelor este exclusă.

Dar aceasta nu este totul. Falia tectonică San Andrea din California, SUA, este în centrul atenției și ne poate oferi câteva informații uluitoare. Încă din 1950, guvernul american a trimis numeroase misiuni de cercetare a topografiei submarine a coastei de vest a SUA, concentrându-se asupra Californiei. În timp ce cartografiau zona, echipele au descoperit că placa continentală californiană este garnisită cu multe caverne și pasaje uriașe; unele sunt atât de mari încât un submarin poate naviga prin ele. După un timp, s-a descoperit că unele dintre ele se întindeau până sub statele Utah și Nevada! Unul dintre submarinele nucleare care cercetau cavernele a fost avariat puternic și s-a pierdut. Cele mai șocante informații descoperite cu această ocazie: cea mai mare parte din California pur și simplu plutește pe ocean, sprijinindu-se de câțiva "stâlpi" naturali formați de aceste caverne submarine, iar falia San Andreas este rezultatul prăbușirii unora dintre acești stâlpi de susținere, care provoacă și cutremurele în zonă.

Pentru cei care încă au rămas adepții falsurilor repetate de știința oficială, le ofer următoarele întrebări:

1. Se poate dovedi că vreun explorator a atins așa-numiții poli Nord sau Sud?
2. Dacă nu există paralelă dincolo de latitudinea 86 (grade), atunci cum poate cineva să ajungă la pol (care se afla teoretic la latitudinea de 90 grade)?
3. De ce vânturile nordice sunt din ce în ce mai calde pe măsură ce se avansează în Arctica?
4. De ce, dincolo de latitudinea 83 grade nord, există mare deschisă (dezghețată) și curenți calzi de aer?
5. Odată atinsa paralela 82, de ce acul busolei devine brusc agitat și inutil?
6. De ce curenții calzi de aer menționați anterior aduc mai mult praf decât orice alt curent similar de pe Pământ?
7. Dacă nu există râuri care curg din interiorul planetei spre a se vărsa în oceanul arctic, de ce la poli există atâtea aisberguri formate din apă dulce?
8. Care este explicația faptului că în aceste blocuri de gheață și în apă se găsesc semințe și plante tropicale?

9. De ce milioane de păsări și animale migratoare se îndreaptă spre nord, dincolo de cercul polar, în timpul iernii?

10. De ce vântul care vine dinspre nordul extrem aduce cu el mai mult polen și petale de flori decât o face orice alt curent de aer de pe Pământ?

11. De ce acest polen adus de vânt colorează vizibil starturile de zăpadă pe suprafețe întinse?

Dar Pământul nu este singurul corp ceresc gol în interior. Numeroase fotografii ale altor planete și sateliți naturali (inclusiv Luna) demonstrează acest lucru prin forma și adâncimea craterelor formate la impactul cu diverși meteoriți. Mai mult, unele dintre ele, vizibile ca mici găuri negre, nu sunt decât pasaje și tunele de trecere spre interiorul planetelor respective. O serie întreagă de cercetări s-au făcut în acest sens. S-a concluzionat că modelul matematic care este cel mai credibil pentru a reda structura unei planete este chiar acesta: planetele sunt goale în interior. De altfel, recente cutremure care au rezultat ca urmare a tragediei din Sud Estul Asiei, cauzate de un cutremur de 9 grade pe scara Richter, demonstrează ca peretele planetei încă mai vibrează și produce astfel cutremure și în alte zone.

Leonard Euler, matematicianul de geniu al secolului 18, a demonstrat pe baza unui model matematic că Pământul este gol în interior și că în centrul acestui gol se află un mic soare. Dr. Edmund Halley, celebrul descoperitor al cometei ce-i poartă numele, și Astronom Regal în Anglia secolului 17, era convins că Pământul este gol. La începutul anilor 1820, americanul John Cleves Symmes nu a reușit să obțină de la guvern sprijin pentru expediția sa spre interiorul Pământului. El și-a expus ideile despre Pământul gol, afirmând că planeta este locuită în interior și că dispune de două deschideri aflate la poli.

Recente fotografii ale planetei Marte demonstrează că, în timpul verii marțiene, una dintre calotele polare se micșorează foarte mult, în timp ce cealaltă crește (datorită iernii). Unele dintre fotografiile arată că zona glaciară polară (pe timpul verii) se restrânge atât de mult încât lasă să se vadă un perimetru (margine) circular negru, care nu este altceva decât deschiderea polară. Așa cum e de așteptat, soarele interior al planetei Marte asigură acolo o climă mai caldă decât există pe suprafața exterioară a planetei, astfel încât la cele două deschideri polare se formează mase compacte de nori datorită întâlnirii între aerul cald din interior și cel rece din exterior. Așa se explică și variația mare a suprafețelor glaciare polare ale lui Marte, de-a lungul anului marțian (care este de două ori mai lung decât cel pământean). Prin urmare, pe timpul verii marțiene, calota polară dispare total, iar ceea ce se vede nu este decât o masă compactă de nori care însă nu acoperă total deschiderea polară către interiorul planetei și lasă să se vadă marginea.

Nu în ultimul rând, Aurora Boreală și Aurora Australă sunt formate datorită interacțiunii particulelor fotonice emise de soarele interior cu vântul solar exterior (trimis de Soarele sistemului nostru solar) și care ajunge în zona polară. Aceasta explică și prezența aurorelor pe alte planete sau sateliți care nu au atmosferă (cum este Luna). Într-adevăr, aurorele polare au fost observate nu numai pe Pământ, dar și pe Marte, Lună, Jupiter.

În cele ce urmează vom face o scurtă descriere a lumii interioare a planetei, așa cum reiese din mărturiile celor care au ajuns acolo.

Oamenii de acolo sunt mândri de mentalitatea și cunoștințele lor superioare, mai ales că ne depășesc în creativitate. Sunt foarte avansați tehnologic și dispun de multe invenții simple și foarte utile. De exemplu, afirmă că vehiculele lor zburătoare (pe care noi le numim OZN-uri) folosesc energie liberă (sau gratuită), referindu-se la energia spațiului, care este prezentă pretutindeni (spre deosebire de noi care folosim ca energie combustibili concentrați în anumite zăcăminte). Sunt cu mii de ani mai avansați decât noi, atât în știință cât și în artă, pictură, sculptură. De asemenea, agricultura, sănătatea și alte asemenea domenii sunt complet diferite de ale noastre, ei obținând în acest sens rezultate excepționale.

Locuitorii interiorului planetei afirmă că ei trăiesc într-o deplină armonie unii cu alții, au tot ce le trebuie și nu există sărăcie și nici poliție sau războaie. Mai spun că ei cunosc orice limbă de pe Pământ iar secretele oricărui guvern al nostru sunt bine cunoscute de ei. Locuiesc acolo dinainte de Potop și afirmă că biblia noastră a fost profund modificată de către cei care vor să-și mențină puterea actuală. Dispun de înalte capacități telepatice și sunt urmașii civilizației Atlantidei. Ne sfătuiesc să renunțăm complet la armele nucleare. Ei sunt capabili să nu permită să fie vizitați de către cei care sunt nesinceri sau vor să profite de pe urma lor. Cum însă actuala putere de la suprafață se află în mâinile unor guverne militariste și lacome, o întâlnire oficială cu ei în viitorul apropiat este foarte improbabilă.

În comparație cu locuitorii din interiorul Pământului, noi, cei de la suprafață suntem niște barbari, iar civilizația noastră este doar o stare de barbarism mecanic. Ne-au avertizat că până când nu vom renunța complet la războaie, la armele nucleare, la sărăcie și la exploatarea omului de către om, până când nu vom ajunge la o societate bazată pe echitate, adevăr și dreptate, nu vom fi vrednici să fim contactați de lumea interioară care se află pe un nivel social, științific și moral mult mai înalt decât al nostru.

ARTICOL NR. 2

Acum in cautarea Agarthei...

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor sau ale altor popoare, precum și legendele eschimosilor vorbesc despre marea deschidere din nord și despre un popor avansat, care trăiește într-o țară misterioasă numită Agartha. Acesta este numele general ce definește lumea din interiorul Pamintului, precum și toate coloniile, capitala fiind Shambala, aflată în interiorul Muntelui Meru, în Tibet.

Cum e în Agartha

Teritoriul secret al Agarthei are o populație de 20 de milioane de suflete; aici nu există închisoare, iar poliția este asigurată de capii de familie. Milioane de dwija (de două ori născuți) și yoghini locuiesc în suburbiile divizate simetric în construcții subterane.

Deasupra lor se află Trinitatea: Brahatma, caruia îi este incredintată Autoritatea, Mahatma, caruia i s-a incredintat Puterea, și Mahanga, caruia i s-a incredintat Organizarea.

Deasupra trinității se află 12 membri ai Inițierii Supreme, apoi un alt grup, format din 22 de persoane, imaginea celor 22 de principii ale Verbului, cu ajutorul cărora

Dumnezeu a creat lumea. Urmeaza apoi cei 365 bagwanda (cardinali), dupa numarul celor 365 de zile ale anului.

Agartha nu a fost intotdeauna o imparatie subterana.

Sute de ani mai tirziu, la inceputul secolului al XX-lea, Ferdinand Ossendowski, scriitor rus de origine poloneza, a hotarit sa intreprinda o periculoasa calatorie in cautarea miticului regat.

Dupa ce a strabatat platouri aride si zone dezolante, ajuns pe malurile Amurului, Ossendowski a aflat de la niste calugari despre existenta regatului cunoscut sub numele de Agartha, ai carui locuitori erau atotputernici.

Calugarii l-au condus in adincuri, unde Regele Lumii apare doar in rare ocazii, pentru a face miracole sau pentru a pronunta profetii. Iata ce scria Ossendowski in cartea sa Animale, oameni, zei (1924): Imparatia Agarthei se intinde prin tuneluri subterane, in toate partile lumii, iar cei care locuiesc aici se afla sub autoritatea Regelui Lumii.

Capitala Agarthei este inconjurata de orase in care locuiesc mari preoti, iar palatul Regelui Lumii este inconjurat de temple, unde locuiesc guru, care controleaza fortele vizibile si invizibile ale lumii si care detin in miinile lor controlul asupra vietii si mortii. In ciudate vehicule, necunoscute noua, ei sint capabili sa strabata cu viteza incredibila tunelurile subterane, care separa un oras de altul.

Agartha a intrat in subteran cu 6.000 de ani in urma. Dupa Ossendowski, Agartha nu ar fi fost intotdeauna subterana, ea devenind astfel cu 6.000 de ani in urma, pentru a-i proteja pe inteleptii sai de curiozitatea unei lumi pervertite. Conform teoriei sale dezvoltate ulterior, Ossendowski spune ca aceste teritorii nu trebuie confundate cu cele din interiorul Pamintului gol. Conform viziunii sale, este vorba despre doua lumi subterane, una situata mai la suprafata, iar cealalta in interiorul gol al Terrei.

Ce spunea teoria Pamintului gol

Indrazneata teorie a Pamintului gol a fost elaborata pentru prima oara de William Reed si expusa in cartea Fantoma polilor, aparuta in anul 1906. Aceasta teorie fost dezvoltata ulterior de Marshall B. Gardner, in lucrarea O calatorie in interiorul Pamintului, aparuta in anul 1920. Cei doi americani au ajuns independent la concluzii similare, sustinind ca in interiorul Terrei traieste o populatie numeroasa, cu un grad de civilizatie deosebit de dezvoltat.

Deschideri ce conduc spre interiorul Pamintului

Bazindu-se pe o serie de documente ale lui William Reed, Marshall B. Gardner, Huguenin sau Ray Palmer, precum si pe revelatia amiralului Byrd, Bernard a enuntat citeva concluzii, care la data respectiva au generat un mare scandal:

- a) In realitate, nu exista nici un Pol Nord sau Sud, ci numai deschideri largi, care conduc spre interiorul gol al Pamintului;
- b) OZN-urile provin din acest interior gol;
- c) Interiorul Pamintului este incalzit de un soare central, care este sursa aurorelor boreale. Aici este un climat subtropical, nici rece, nici cald;
- d) Exploratorii polari au vazut cu ochii lor ca animalele se deplasau spre nord in

cautarea hranei. Ei au vazut aici pasari tropicale si animale, ce in mod obisnuit au nevoie de caldura, au vazut fluturi, ba chiar si tintari.

Totul are legatura cu Agartha

Desigur ca lista intrebarilor ramase fara raspuns poate continua, dar un lucru este sigur: acela ca toate aceste explicatii au o legatura cu legendarul Tarim al Apelor Albe, cu Agartha.

Teoria Pamintului gol, care sustine ca in interiorul Pamintului exista o concavitate, ce are ca puncte de contact cu suprafata exterioara cei doi poli, poate deschide perspective nebanuite vreodata, nici chiar de neobositii exploratori, porniti in cautarea miticei Agartha: aceea ca civilizatia din care facem parte nu este singura pe Pamant.

ARTICOL NR. 3

Agartha-Legenda sau Adevar

Desi multi dintre noi gasesc ca ideea unui Pamant gol in interior este mai degraba una ridicola, de vreme ce informatii bazate pe fundamente stiintifice sunt la indemana oricui in prezent, teoria care exploateaza aceasta varianta dateaza din vechime si nu este proprie unui singure civilizatii.

Teoria Pamintului gol este lansata la sfirsitul secolului trecut. Potrivit acesteia in interiorul Terreii exista de fapt o concavitate, ce are sapte puncte de contact cu suprafata exterioara, doua fiind cei doi poli.

Datorita imaginilor luate de NASA, cu ajutorul satelitilor spatiali ESSA, pot fi vazute deschiderile polare:

- nordica, cu un diametru de 1400 de mile; - sudica, cu un diametru de 1300 de mile.

Un ocean urias descoperit in interiorul Pamantului...

Acesta exista sub Asia de est si e de marimea Oceanului Arctic... Descoperirea a fost facuta de Michael Wysession, seismolog la Washington State University, din St. Louis si Jesse Lawrence de la University of California, San Diego - unexplainedmysteries.com

Încă din anul 1950, in timp ce cartografiau zona, echipele de cercetare a topografiei submarine din SUA au descoperit că placa continentală californiană este garnisită cu multe caverne și pasaje uriase; unele sunt atât de mari încât un submarin poate naviga prin ele. După un timp, s-a descoperit că unele dintre ele se întindeau până sub statele Utah și Nevada! Unul dintre submarinele nucleare care cercetau cavernele

a fost avariat puternic și s-a pierdut.

Cele mai șocante informații descoperite cu această ocazie: cea mai mare parte din California pur și simplu plutește pe ocean, sprijinindu-se de câțiva "stâlpi" naturali formați de aceste caverne submarine, iar falia San Andreas este rezultatul prăbușirii unora dintre acești stâlpi de susținere, care provoacă și cutremurele în zonă - banatulsarbesc.wordpress.com.

Generalul de brigada dr. Emil Strainu, directorul centrului de studii Psihotronice și Ufologice, consilier al Parlamentului României în probleme neconventionale și asimetrice, afirmă (în Adevăr/Ficțiune- January 7, 2010) următoarele:

"- Una din cele mai mari descoperiri care s-au realizat anul acesta și care deocamdata este vehiculată numai în cercurile științifice este aceea că sub continentul american se găsesc de la 3 la 5 tuneluri (ca un fel de pesteri subterane inundate) care străbat continentul sud-american de la est la vest și de la vest la est. Gândiți-vă că pleci cu un submarin din Los Angeles și ieși cu el la Florida fără să mai ocolești Canalul Panama.

- Nu se cunoaște exact în acest moment natura lor. Aceste canale sunt foarte mari. Numai pe un singur canal poate merge liniștit un submarin Trident și, mai mult decât atât, să se poată întâlni și cu un altul.

- Trebuie știut că în prezent și în perioada următoare vom fi marcați de o serie de dezvăluiri despre contactul cu ipoteticele civilizații extra-Terra. Parerea anumitor consilieri din guverne importante ale lumii, ale unor consilieri științifici ce se afla pe lângă UNESCO, ONU, Uniunea Europeană și altele spun că toate aceste informații nu fac decât să pregătească omenirea pentru o recunoaștere care va fi evidentă și care se va produce într-o perioadă de timp foarte scurtă. În ultimii doi, trei ani, am văzut filme și poze mult mai "spectaculoase" decât cele care au fost date public, dar care nu sunt date în circulație. M-am referi acum la filmul și pozele făcute despre intrândul de la Polul Sud care sunt făcute din sateliți. Toate statele care au sateliți și au avut ca zonă de cercetare Polii, au putut fotografia și filma acest intrând care este o realitate! Faptul că nu este deocamdata recunoscut, probabil că servește unor interese.

- În primul rând se vorbește de o așa-zisă lume interioară – atestată ca există! Să-i zicem un tarâm interior.

- Este locuit acest tarâm interior?- Aici vin semnele de întrebare. Calcule găsite care aparțin expediției americanului Richard Byrd, nenumăratele dezvăluiri care s-au făcut în urma expedițiilor germane făcute acolo și multe altele confirmă faptul că acolo există o prezență. Ar fi vorba tot de o prezență umană, poate că e vorba de o anumită parte a civilizației de pe pământ care s-a retras acolo, iar alții spun că este o prezență de un alt tip. Este probabil că acolo să fie vorba de conservarea unui anumit biotop terestru. Deocamdata există multe ipoteze."

Nikolai Roerich - Himalayas Abode of Light

Rus de origine, indian prin adopție, pictor mistic și vizionar, la sfârșitul anilor 1920 Nikolai Roerich (1874-1947) a întreprins o lungă expediție în Asia Centrală, căutând un anumit punct din partea de nord a Tibetului, unde spera să găsească intrarea în Agartha și Regatul Shambalei- Teritoriul de sub Karakorum.

În cartea sa Himalayas Abode of Light (1947), el povesteste: "Imi amintesc că, în timp de traversarea Karakorum, un servitor ladakh mi-a spus că sub noi se afla numeroase cavități subterane, unde se găsesc tot felul de comori și unde locuiește un

popor minunat, ce ignora pacatele lumii. Apropiindu-ne de Hotan, sub copitele cailor se simtea golul, iar ghidul continua sa ne povesteasca despre torentii care pazesc intrarea in Agartha si despre faptul ca cei impuri, care se apropiau de intrarea in Agartha, mureau otraviti de emanatiile de gaze toxice."

Dar ce legatura ar putea exista intre Roerich si Agartha?

In cartea sa Sfidarea Timpului, Sorin Stefanescu isi exprima opinia ca Roerich ar fi intrat in legatura cu invatatii din stravechile locasuri de cultura asiatice, devenind un fel de purtator de cuvint al acestora pe linga guvernele marilor puteri. Asa se explica faptul ca, la un moment dat, revenind dintr-un periplu solitar, calare pe un ponei, Roerich a pronuntat o ciudata profetie:

"Stelele manifesta o noua evolutie, iar Focul Cosmic se va apropia din nou de Pamint. Umanitatea va fi supusa unor noi incercari. Dar asa cum Lumina devoreaza intunericul, operele Raului vor fi distruse, iar Stapinul erei noi se va manifesta in toata splendoarea Sa".

Roerich si-a mai adus si o contributie insemnata la constituirea Ligii Natiunilor, conceptind Flamura Pacii, un steag alb cu trei puncte rosii amplasate intr-un cerc si care a capatat numele de Crucea Rosie a Culturii, steag destinat sa apere monumentele culturale.

Nu se poate să nu ne amintim de celebra poveste a lui Jules Verne intitulată "O călătorie spre centrul Pământului" scrisă în 1864. Acolo este descris atât de clar acest lucru, încat parcă autorul cunoștea în detaliu acele realități.

Insusi Hitler a imbratisat ideea unui Pamant Gol. In 1942, in plin razboi, Hitler a comandat o expeditie secreta. Insoțiti de fizicianul Heinz Fisher, militarii au debarcat pe insula Rugen din Marea Baltica.

Dupa moartea lui Hitler, multi nu au vrut sa creada intr-un final banal al unuia dintre cele mai marete destine ale omenirii, convinsi fiind ca acesta nu s-a sinucis si ca, impreuna cu aghiotantii sai, s-a strecurat in adancurile Pamantului, unde au trait cu totii fericiti pana la adanci batraneti.

Contra - amiralul R. E. Byrd a efectuat intre anii 1947 si 1956 zboruri la Polul Nord si la Polul Sud.

Aici, conform spuselor amiralului Richard E. Byrd (primul om care a zburat deasupra Polului Nord) la 2300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare catre centrul Terrei, ar locui o civilizatie umana mult mai evoluata * Cei care populau Pamantul s-au mutat in subteran acum 100.000 de ani * Un razboi care a avut loc atunci a distrus suprafata Terrei si a creat deserturile.

Intr-un interviu pe care l-a acordat in 1947, Byrd declara ca la 2300 de mile dincolo de Polul Nord a intalnit o zona cu clima foarte calda, cu vegetatie, cu munti, lacuri si rauri.

Byrd, un explorator celebru, mai presus de orice banuiala, si-a notat foarte precis in jurnal despre ceea ce a intalnit in aceasta zona. "Oamenii care locuiesc aici comunica prin telepatie. De fapt, ei nu traiesc la suprafata. Sub pamant, la cateva

mile adancime exista un oras foarte mare, cu milioane de locuitori, care oras se numeste Agartha. Exista sub pamant mai multe orase, in mai multe parti ale globului, dar Agartha este cel mai important dintre ele.”, scria Byrd in jurnalul sau secret.

Aceste file din jurnalul exploratorului au fost date publicitatii de Virgil Armstrong, fost agent CIA.

Armstrong sustine ca Byrd a locuit in Agartha vreme de aproape o luna si ca descrie civilizatia subterana ca “fiindu-ne net superioara noua”.Fostul agent CIA a adaugat ca imediat dupa descoperirea jurnalului lui Byrd,filele referitoare la Agartha au fost declarate secret de serviciu si s-a dispus ca in zona intrarii in orasul subteran sa fie amplasate baze militare americane care sa nu lase sub nici o forma intrusii sa patrunda.

Tot Armstrong a mai dezvaluit ca Guvernul SUA a stabilit relatii cu Marele Consiliu al Agarthei. Mai mult ca farfuriile zburatoare care apar pe cerul planetei sunt mijloace de transport ale locuitorilor lumii subterane, iar o parte din tehnologia de fabricare a lor a fost dezvaluita Pentagonului, “avionul invizibil fiind o urmare a acestor cunostinte avansate”.

Uneori gandesti; alteori te intrebi de ce gandesti. Atunci intra in joc ratiunea. Ocult, magie,religie...nu sunt atat de diferite pe cat crezi.

Amiralul Richard E. Byrd s-a nascut la 25 octombrie 1888 la Winchester, in Virginia. In mai 1926 devine primul om care a zburat deasupra Polului Nord, iar in noiembrie 1929, primul om care a zburat deasupra Polului Sud. Intre 1928-1955 a facut 11 expeditii geografice la poli. Pe data de 19 februarie 1947 a plecat spre Polul Nord pentru a fotografia aurora boreala. Vazand ca nu se intoarce, cei din baza l-au dat disparut. Byrd a revenit la 11 martie 1947 si a descris “Pamantul de dincolo de Pol-Agartha”. Ca o coincidenta, amiralul Richard E. Byrd avea sa moara exact dupa 10 ani, la 11 martie 1957. A fost ridicat la rangul de amiral in 1950, iar in 1952 a primit Medalia de Onoare din partea Guvernului SUA. De asemenea, unul dintre crucisatoarele Flotei SUA a fost botezat cu numele lui. Asadar, e exclus ca Byrd sa fi fost doar un nebun care sa fi avut halucinatii la Polul Nord.

Revenind la agentul Armstrong, acesta a mai dezvaluit cateva elemente ale jurnalului lui Byrd: “Amiralul descrie pe larg ca in orasele subterane locuiesc oameni cu trasaturi delicate, care au mii de ani de viata, dar care varsta nu le marcheaza trasaturile.

Cei din Agartha cunosc secretul nemuririi trupului. Dupa ce considera ca au trait destul, ei sunt cei care-si aleg momentul cand sa se retraga din viata. Femeile lor nasc doar o data, sau de doua ori indelungul vietii, iar gestatia dureaza doar trei luni. Ele nasc in temple, in bazine speciale cu apa. Nasterea are loc fara dureri.”

Ce mai spune Armstrong: “Atlantii se inteleg prin telepatie, iar lemuriienii vorbesc o limba – maru – care e radacina comuna a sanscritei si ebraicii. Acum, cele doua civilizatii traiesc in pace si armonie. Ele sunt conduse de un Consiliu Suprem, format din 12 persoane, 6 barbati si 6 femei. Orasele sunt luminate artificial si au o atmosfera controlata, mult mai pura decat cea la suprafata. Aglomerarile urbane sunt structurate pe mai multe niveluri. Locuitorii din subteran se deplaseaza intre orase cu ajutorul unor vehicule de mare viteza (aproximativ 3000 de mile pe ora), care plutesc.” Ramane de vazut ce-i adevarat din toate acestea, oamenii de stiinta considerand ca fotografia luata din satelit ar fi un prim pas pentru aflarea adevarului

Raymond Bernard - O lume ascunsa (1969)

Ideea unei lumi inedite a inflacarat mintile multora. Doctorul Raymond Bernard a scris cartea "Pamantul Gol", dupa care a initiat constructia unei asezari in America de Sud, hotarat fiind sa descopere posibile intrari care sa il angajeze in calatoria vietii lui. Mai tarziu, acesta a disparut fara urma intr-una din pesterile Amazonului, iar adeptii lui au fost convinsi ca si-a atins scopul.

Referindu-se la discretia absoluta in legatura cu misiunile lui Byrd, cunoscutul geofizician american Raymond Bernard arata in cartea sa O lume ascunsa (1969): "Descoperirea amiralului Byrd constituie astazi un secret international de prim rang. Dupa ce Byrd a anuntat prin radio descoperirea facuta si dupa scurte notite aparute in presa, toate stirile ulterioare in legatura cu subiectul respectiv au fost indepartate cu grija de agentii guvernamentale".

Bazindu-se pe o serie de documente ale lui William Reed, Marshall B. Gardner, Huguenin sau Ray Palmer, precum si pe revelatia amiralului Byrd, Bernard a enuntat citeva concluzii, care la data respectiva au generat un mare scandal:

- a) In realitate, nu exista nici un Pol Nord sau Sud, ci numai deschideri largi, care conduc spre interiorul gol al Pamintului;
- b) OZN-urile provin din acest interior gol;
- c) Interiorul Pamintului este incalzit de un soare central, care este sursa aurelor boreale. Aici este un climat subtropical, nici rece, nici cald;
- d) Exploratorii polari au vazut cu ochii lor ca animalele se deplasau spre nord in cautarea hranei. Ei au vazut aici pasari tropicale si animale, ce in mod obisnuit au nevoie de caldura, au vazut fluturi, ba chiar si tintari. Polul Nord magnetic - o linie lunga de 1.500 km.

Exista legende, gravuri, ba chiar sculpturi foarte vechi care descriu Agartha. Astfel, se spune ca, sub pamant, pe intreg globul exista cam 100 de orase, dintre care cel mai mare este Agartha.

Lumea subterana este cunoscuta si ca Shamballa si Agartha. Locuitorii acestei lumi, spun documentele, au parasit lumea de la suprafata acum 100.000 de ani, in urma catastrofalului razboi dintre atlanti si lemurieni, cele doua mari civilizatii care stapaneau Pamantul. Razboiul ar fi descris in cele doua lucrari Ramayana si Mahabharata. In urma acestui razboi, datorita armelor foarte puternice folosite, ar fi rezultat zone desertice ca Sahara, Gobi, pustietatile din Australia si SUA, locuri unde ar fi fost aglomerarile urbane ale atlantilor si lemurienilor. Atmosfera la suprafata era de nerespirat, asa ca supravietuitorii conflictului s-au retras sub pamant. Conform acestor teorii, oamenii de la suprafata ar fi urmasii celor care au refuzat sa se retraga in orasele subterane si care, intre timp, s-au salvaticit.

cele mai puternice orase subterane:

- POSID – primul refugiu al atlantilor, cu intrare in zona Matto-Grosso, cu populatie de 1,3 milioane de locuitori;
- SHONSHE – refugiu al uigurilor, o ramura a lemurienilor, intrare in Himalaya, 3,5 milioane locuitori;
- RAMA – langa Jaipur, in India, 1 milion de locuitori;
- SHINGWA – la granita dintre China si Mongolia, cu 1,5 milioane de locuitori;
- TELOS – langa Mount Lassen, California, cu 1,5 milioane locuitori. Orasele se afla la

adancimi variind intre 1,5 si 2 mile sub scoarta terestra.

Atat scrierile sumeriene cat si Biblia vorbesc despre un "Adanc al apelor", o "Lume inferioara", o "Lume subterana" etc. Textele mesopotamiene vorbesc despre Tinutul Minelor declarand ca acesta era un tinut muntos, cu platouri vaste acoperite cu iarba si stepa (de aici nefilimii si uriasii - odraslele lor- extrageau metale, in special aur, necesar pe planeta Eris/Nibiru - n.a), cu o vegetatie luxurianta... era, deci, un tinut luminos, toate textele declarau acest lucru, scaldat in permanenta de razele soarelui.

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor sau ale altor popoare, precum si legendele eschimosilor vorbesc despre marea deschidere din nord si despre un popor avansat, care traieste intr-o tara misterioasa numita Agartha. Acesta este numele general ce defineste lumea din interiorul Pamintului, precum si toate coloniile. Unii sustin ca Shambala, aflata in interiorul Muntelui Meru, in Tibet este capitala acestei lumi.

Tara Apelor Albe din legendele rusesti, localizata pe undeva in Asia Centrala, in apropierea Lacului Lobnor, a atras atentia cneazului Vladimir al Kievului. In anul 987, acesta a organizat o adevarata expeditie sub conducerea parintelui Sergius, care auzise despre fascinanta tara la o manastire de pe Muntele Athos. Au trecut insa anii, si expeditia si membrii ei au fost dati uitarii. In anul 1043, la Kiev si-a facut aparitia un batrin, care declara ca este parintele Sergius, care revenise din expeditia de mult uitata.

"Mitologia romana" de Romulus Vulcanescu

Referiri similare se regasesc in traditiile romanilor. In cartea "Mitologia romana" Romulus Vulcanescu in capitolul "Pamantul muma" vorbeste despre lumea alba (in care traiesc oameni), din care fac parte si Ostroavele albe.

"Acesti urici locuiau la marginea lumii intr-un Ostrov alb sau in mai multe Ostroave albe din albia Apei Sambetei. Ostroavele rohmanilor sau blajinilor s-au ridicat din Apa Sambetei in conditiile cosmogonice ale ridicarii pamantului din apele primordiale. Ceea ce inseamna ca in conceptia mitica ostroavele simbolizeaza pamanturi neintinate, iesite in stare pura din Apa Sambetei, care la randul ei este o apa sacra, numai ca gradul ei de sacralitate tine de impuritatea ei progresiva in directia Iad. Dupa o legenda straveche, Apa Sambetei izvoraste dintre radacinile bradului cosmic si inconjoara pamantul de 7 sau 9 ori si se varsa in Iad. La izvoarele ei este pura si sus pe pamant e un panaceu universal. Pe masura ce inconjoara pamantul, gradul ei de puritate scade, iar cand intra in Iad clocoteste in flacari. De Pastele blajinilor, in unele sate, pe malurile apelor curgatoare se puneau in blide de lemn coji de oua, faramituri de cozonac si lumanarele carora li se dadea drumul pe apa, ca sa ajunga pe Apa Sambetei in Ostroavele Albe la rohmani sau blajini, ca sa serbeze si ei Pastele.. ....Uricii albi tineau multe posturi albe si se imbracau in alb, semn al puritatii lor sufletest. ....La romani doliul alb pentru batrani (codalbi) s-a mentinut pana in vremea noastra in unele sate din Baragan si Carpatii estici."

Maura Anghel despre Paștele Blajinilor

Paștele Blajinilor, Paștele Morților sau Lunea Morților este o sărbătoare populară cu dată mobilă, dedicată spiritelor strămoșilor. Rădăcinile acestei sărbători vin din

timpurile precreștine, când strămoșii noștri erau păgâni. Despre aceasta ne mărturisesc și o mulțime de legende din tezaurul folcloric al neamului nostru.

Blajinii (Rohmanii sau Rugmanii) sînt reprezentări mitice ale primilor oameni de pe pămînt. Se spune că Blajinii trăiesc sub pămînt, pe Tărîmul Celălalt, dincolo de Apa Sîmbetei. Se spune că ei au luat parte la facerea lumii și că susțin stîlpii de sprijin ai pămîntului. Imaginați ca oameni blonzi și socotiți urmașii lui Set (al treilea fiu al lui Adam și al Evei), Blajinii duc o viață cuvioasă și lipsită de griji, întemeiată pe virtute și pe incapacitatea de a face rău. Bărbații se întîlnesc cu femeile o dată pe an, la Paștele Blajinilor, pentru a procrea. Băieții sînt crescuți de mame pînă merg în picioare și pot să se hrănească, după care trăiesc în izolare, împreună cu bărbații. Blajinii sînt credincioși, buni la suflet, blînzi și înțelepți, incapabili de a face rău, duc o viață austeră, cu posturi severe.

În popor se crede că locuiesc pe malurile unor rîuri mari sau lîngă ostroave sau la hotarul cu Raiul și că în țara lor este mereu cald. Blajinii nu știu să calculeze sărbătorile, de a căror sosire sînt anunțați de către oameni. Ei știu că este Paștele atunci cînd văd că sosesc pe Apa Sîmbetei coji de ou roșu aruncate special de gospodine pe ape în vinerea sau sîmbăta din Săptămîna Patimilor. Cînd văd cojile de ou în țara lor îndepărtată, ei serbează Paștele, iar oamenii prăznuiesc Paștele Blajinilor sau Paștele Morților. În această zi credincioșii depun ofrande pe morminte, împart pomeni, întind mese în cimitir, lîngă biserică sau în cîmp, la iarbă verde.

<https://sites.google.com/site/dimensiuniparalele/agartha-CIVILIZATIA-DIN-CENTRUL-PAMANTULUI-PAMANTUL-GOL-IN-INTERIOR>